

AKİF EMRE'YE VEFA...

AKİF EMRE İLE YOLLARIMIZ 80'Lİ YILLARDA YILDIZ TEKNİK ÜNİVERSİTESİNDE ÖĞRENCİYKEN KEŞİŞMİŞTİ. AKİF EMRE BİZDEN YAŞCA BÜYÜKTÜ. AĞABEYİMİZDİ. O'NUNLA BERABERLİĞİMİZ MMG'NİN DE KURULUŞUNDA BULUNMUŞ MEHMET SARAÇ, ADEM GİRGİN, YAKUP GÜLER, MEHMET BULAYIR BAŞTA OLMAK ÜZERE BİR GRUP ARKADAŞLA SON GÜNÜNE KADAR DEVAM ETTİ.

Akif Emre meslektaşımızdı; makina mühendisiydi. Mesleğini icra etmedi. Çünkü entelektüel tecrüsesi onun önce Pakistan'a ardından da İngiltere'ye gitmesine vesile olmuş, böylece batıyı ve çağdaş islami hareketleri yakından tanınmasına imkan sağlamıştı.

Akif Emre yazılarıyla, konuşmalarıyla, çektiği belgesellerle ve müntesibi olduğu davasının tavizsiz bir şahsiyeti olarak bir mühendisi aşan çok önemli eserler vermiştir.

O'nun yazılarından, çektiği belgesellerden, konuşmalarından çok şeyler öğrendik. Ama en önemlisi de konjoktüre, makama, mevkiye, güce göre hakikatin ve hakikat karşısındaki tavrın değişmemesi gerektiğini öğrendik. "Bir insanın doğruluğunu güç ile olan ilişkisinin belirler" miyarını öğrendik. Bize her hal ve şart altında, varlıkta ve yoklukta, bir dava adamı, bir "İslamcı" nasıl olması gerektiğini yaşayan bir örnek olarak gösterdi.

Akif Emre'nin yanında bulunmuş, fikirlerinden, duruşundan, tavırlarından istifade etmiş yol arkadaşları olarak O'na sağlığında göster(e)mediğimiz bir vefa borcumuzun olduğunu düşünüyorum.

Üzerimizde emeği olmuş, bize ağabeylik yapmış, fikirleriyle, tavırlarıyla bizim sabit kadem kalmamıza, fikri savrukluğa düşmememize vesile olmuş ülkemizin seçkin bir gazeteci-yazar ve mütefekkiri Akif Emre'ye mütevazı bir vefanın ifası için Mimar ve Mühendis Dergisi olarak böyle bir "Akif Emre'ye Vefa Özel Sayısı" hazırladık.

Akif Emre kalabalıklardan hoşlanmasa da kendi meşrebi ve ilgi alanlarıyla (edebiyat, kültür, sanat, resim, basın yayın, sinema, fotoğraf, uluslararası ilişkiler, vb) uyumlu çok geniş bir arkadaş çevresi vardı. İmkanlarımız ölçüsünde Akif Emre'yi farklı açılardan tanıtacak isimlere ulaşmaya çalıştık. Akif Emre'yle üniversitede aynı yıllarda birlikte eğitim görmüş dönem arkadaşlarıyla konuştuk. Hasan Ali Yıldırım ve Dursun Çiçek'in çektiği fotoğrafların yanısıra ailesi ve yakın çevresindeki arkadaşlarından temin ettiğimiz fotoğrafları paylaştık.

Amacımız bir Akif Emre güzellemesi yapmak değil. İhtiyacı da yok zaten. Güzel insanlar hergün yanımızdan yoremizden, sessiz sedasız aramızdan ayrılıyorlar. Sayıları o kadar azaldı ki.. Belki bu çabamız böyle güzel insanların sadece geçmişte yaşamış ve bugün örneği kalmamış birer masal kahramanları olmadıklarının altını çizmek, bizimle aynı havayı solumuş, aynı hadiseleri yaşamış birisi olarak Akif Emre'yi daha yakından tanınmasına vesile olmuştur. Rahmetli Bahattin Yıldız'ın ardından şöyle söylememiş miydi?

"Ölenlerin ardından güzelleme yapmakla bir örnekliliği hayata taşımak farklı şeyler. Bize masallar değil yaşayan örnekler lazım; geleceğe taşıyalım ki yaşayan dava adamları çoğalsın"

Rahmetine vesile olması duasıyla...

Osman Arı

Akif abi çok özel bir şahsiyetti...

Akif abi bize insani bir duruş öğretti, bizi hiç yanıltmadı, bize hiç ipotek koymadı, olumsuzluklardan mazeretler üretip şikayetçi olmadı , yoluna devam etti , inandığı doğru ne ise asla vaz geçmedi.

Doğru insanlarla, ne yaptığını bilen, idealinin arkasında dik durabilen insanlarla çok güzel dostluklar kurmuştu. Bu gruplar içinden yeni tanıdığım şahsiyetlere baktığımda her birinde bir Akif Emre duruşu, ağırbaşlılığı samimiliği, hasbiliği ve erdemi farkediyorum.

Yakup Güler

İlk tanışmamız ve Fatih'te dört yıl...

1982 yılında Yıldız Üniversitesinde öğrenciliğe başladıktan bir süre sonra da Fatih Atikali de bir öğrenci evine yerleşmiştim. Daha önce tanışma imkanım olan Yıldız Üniversiteli Ebubekir Doğan ağabey Akif abiden çok güzel bahsedirdi, bende merakla tanışmayı bekliyordum.

Ve bir gün Atikali de ki öğrenci evinin merdivenlerini hızlı hızlı çıkarken Özmetal İş Sendikasının katında, kapısının önünde ilk karşılaşmamız gerçekleşti. Her haliyle güven veren ve hayranlık uyandıran asil ve ciddi duruşu, beni adamakıllı süzmesi, ismimi öğrendikten sonra sıcak bir tebessümle hoş geldin diyerek elimi sıkması, hatta gözlüklü oluşu hiç unutmadığım ilk kare olarak zihnimde hep kaldı. O yıllarda bütün öğrenci grupları için gençlik liderleri çok önemli şahsiyetlerdi , adeta masal kahramanları gibiydiler. Okuduğumuz yayınlardan böyle birkaç isim vardı zihnimde, hatta şehit Metin Yüksel en çok ilgimizi çekmiş olan kahramanımızdı. Akif abiyi tanıyınca zihin dünyamdaki etkilerini ve onunla tanışmanın önemini ilerleyen zamanlarda daha iyi anlayacaktım.

Birkaç ay sonra kaldığım öğrenci evinden Mehmet Demiröz abi ile birlikte kaldığı eve geçmemi istedi ve Akif abi ile vefatının son akşamına kadar sürecek olan, asla pişman olmadığım bir abi kardeşlik hukuku bu eve taşınmam ile başlamış oldu.

Öğrenci evimiz;

Atıkali serüvenimiz bir yıl kadar sürdü daha sonra Hırka-i Şerifin yakınında başka bir eve taşındık. Epeyce boş kalmış bir evdi, kendi ellerimizle boyadık, biraz tamir ettik ve bodrum kattaki uzun süre boş kaldığı için zaman zaman içinde akreplerin dolaştığı evimize yerleştik. Burası daha keyifli bir ortamdı; vefalı ve emektar insan Bolulu Mehmet DEMİRÖZ, Bigalı Mesut OK , İzmirli İlhami ARSLAN, Sivaslı İbrahim MİRMAHMUTOĞULLARI, daha sonra Kayserili Hamdi KARAKÖSE, Çanakaleli Mehmet BOLAYIR ve zaman zaman bazı arkadaşların ders çalışmak için gelip de aramıza katıldığı bir öğrenci eviydi. Evimize yazında misafir gibi gelip kalanlar olurdu. Bir yönüyle gariban barındıran, vefalı vefasız birçok ismin gelip geçtiği adeta kervansaray gibi bir mekandı Akif Emre ağabeyin fikir ocağı. Her yönüyle çok güzel bir öğrenciliğimiz oldu bu evde. Evin genel görünümünde ders kitaplarımız, okuduğumuz fikri kitaplar, duvar gazetemiz ve Ahmet Mercan' dan ödünç aldığımız , arkadaşlarla fırsat buldukça karşılıklı antrenman yaptığımız boks eldivenlerimiz evin en önemli figürleriydi. Tabiki Akif abinin kendisine ait olan ve her tarafı kitaplarla dolu odası evimizin en özel mekanıydı. Biz onu tanıdık tanıyalı hep kitaplarla ve dertli insanlarla hemhal oluyorduk, onları dinliyor, alabildiğine uzun dinliyor ve her birimizde hayranlık uyandıracak cümleler kuruyorduk.

Akif abi bize mühendislik eğitimimiz yanında özellikle okuyabileceğimiz kitaplar, konular ve şiir ,sanat gibi entelektüel faaliyetlerde rehberlik yapardı. Evimizin duvar gazetesi bizim için ayrı bir motivasyon ve meşgaleydi . Mehmet Bolayı'nın şiir ve denemeleri, benim

**Akif Emre Yıldız
Üniversiteli
öğrencilerle
birlikte**

**Soldan sağa :
Yusuf Koçali,
Selim Kaya,
Abdullah Akcan
(önde), Akif Emre,
Abbas Gül, Yakup
Güler, bir öğrenci
(önde)**

karikatürlerim ilk kez bu duvar gazetesinde görücüye çıkmıştı. Bu tür konularda şevkimizi hiç kırmaz ancak gereksiz iltifatları da asla yapmazdı. Evimize Akif abinin çok önemli arkadaşları gelirdi, her biri ile çok özel dostlukları vardı. En çok hatırladığım Kemal Kahraman'dı , Kemal abiye özel bir güveni vardı. Diğer çok özel kardeşliği olan arkadaşı da rahmetli Bahattin YILDIZ abidir. Yurt dışından her gelişinde Akif abiye uğrar, dertleşirler, İslam coğrafyasının sorunları, acıları adeta evin havasına yansır, bizler mazlumların hayatını iliklerine kadar hisseden bu insanlardan gerek ders çıkarırdık. Şu an da baktığımda Akif abinin itibar ettiği, güven duyduğu, değer verdiği arkadaşlarının her birinde ondan taşıdığı bir özelliği görmek mümkündür. Değer vermediklerini anlatmaya gerek yok, kendi ifadesiyle onlar güç karşısında tercihlerini yapmış ve kendi yollarına revan olmuşlardı, gündemine dahi almazdı.

Akif abi ile dost olmanın, kardeş olmanın, çevresinde olmanın, gönlünde olmanın bir ayrıcalık olduğunu üniversite bittikten sonra, yurt dışına çıkınca, iş hayatına atılınca, bürokraside görev yapınca çok daha iyi fark ettim.Gerçekten ayrıcalıktı, çünkü her an ulaşılabilir, danışacağımız değerli bir kaynak, fikrinden istifade edeceğimiz, istişaresinde yanılmayacağımız bir hazine gibiydi bizim için.

İngiltere'ye giderken vedalaşmak için çalıştığı dergiye uğramıştım, dertleşip hasbihal yaptık. O kısa buluşmada bana Batı ile ilgili öyle bir yol haritası çizmişti ki, oralarda kaybolmanız, verdiği özgüvenle yalnızlık hissetmeniz mümkün değildi. Okunması gereken bazı kitaplardan bahsetti, Nuri Pakdil'in Batı Notları ve Malik Binnebi'nin Sömürge Ülkelerde Fikir Savaşı kitapları bunlardan hatırladıklarım.

Londra günleri;

Diplomamı aldıktan kısa bir süre sonra Akif abinin de teşviki ile İngilizce eğitimi için Londra'ya gittim, birkaç ay sonra geri dönmüştüm. O günlerde Akif abide hatırladığım kadıyla bir konferans için Londra'ya gitmişti. Ben tekrar öğrencilik işlemlerimi halledip Londra'ya gittiğimde yine kendimi Akif abinin yanında buldum. Doktora yapan birkaç öğrencinin de kaldığı bu evde kalmaya başladık. Londra'da bulunduğu yıllarda benimsediği değerli düşünce adamları ile buluşurdu, bunlardan biride rahmetli Şakir Kocabaş idi. Şakir abinin özgün çalışmalarını ve gayretini çok önemserdi. Bir gün birlikte Şakir abinin Londra yakınlarındaki evine gitmiştik, uzun uzun çok keyifli bir sohbetleri olmuştu.

Londra'da kaldığımız yıllarda Akif abi vesilesiyle yine pek çok isim, önemli şahsiyet tanıma fırsatı oldu. Mesela o yıllarda Aliya İzzetbegoviç'in dava arkadaşlarından ve Bosna'nın sürgün entelektüellerinden Melika Salihbegoviç ile Londra'da tanışmış, görüşmeleri olmuş, Bosna konusunda özellikle Türkiye'nin ilgisini o zamanlarda canlandırmaya başlamıştı. Daha sonra Aliya İzzetbegoviç ile de hem görüşmeleri olmuş hem de çok önemli röportajlara imza atmıştı.

Londra'da Akif abinin bütün dünyası ve gayreti mazlum coğrafyaların insanlarıyla buluşmak, zor şartlara rağmen onların davalarını, dertlerini hem İslam coğrafyasında hem de gerekirse tüm dünyada gündem yapmaya çalışmaktı. Büyük ölçüde bunu başardı ki giyabında bir çok ülkede cenaze namazları kılındı, bilme-

Fotoğraf: Osman Arı

diğimiz yerlerden dua sesleri yükseldi. O'nun bu karşılıksız, beklentisiz gayretlerine tanıyıp ta şahit olmayan yoktur. Bu gayretlerinin hiç birini dünyalık için yapmadığına binlerce şahit vardır ki bu yüzden Akif abi çok özel bir şahsiyetti.

Türkiye'ye dönüş ve sonrası ...

Türkiye ye döndükten sonra abi kardeşliğimiz kesintisiz devam etti. Akif abi sürekli yayın hayatının içinde oldu, Peyami Gürel'e ait sanat atölyesinde Adem Girgin ile ziyaret etmiştik, daha sonra birkaç yayınevi ve sonunda gazeteciliğe kendine özgü damgasını vuracak uzun bir süreç. Hem bir ağabey hem de yazar/gazeteci yetiştiren bir hoca idi bulunduğumuz her ortamda.

Buluşmalarımızı hep sürdürdük. mühendislik şirketimizde şark köşesi kıvamında ki mekanımızda bazen yemekli toplantılar organize ederek Akif abiyi orada ağırlardık. Adem Girgin, Cihan Çarbaş ve katılan arkadaşlarımızla bu buluşmalarımızdan çok istifade ederdik. Hatta birinde şair Erdal Çakır'da vardı, Erdal Çakır sazıyla Gönül Dağı türküsünü söylemişti, o bundan çok etkilenmişti. Müziğimizin veya bu damarın önemine dair birkaç cümle etmişti.

Bizim bu buluşmalarımız bir süre sonra yakın tarih ve hatırat okumalarıyla devam etti. Biz dediklerim , Osman Arı'nın bir yazısında suskunlar meclisi olarak tanımladığı ve 12 yıldır Akif abi ile istikrarlı bir şekilde bu okumaları sürdüren Adem Girgin, Cihan Çarbaş, Mehmet Bulayır, Ali Yahya Runyun , Osman

Akif abi, gerek bizim kuşağa gerekse kendi kuşağındakilere fikri öncülük, ufuk açıcılık anlamında hocalık yapmıştır, vefatından sonra bizim dışımızda da birkaç okuma grubu olduğunu öğrendim.

Arı ve Mehmet Saraç'tan oluşan bir dost halkasıydık ağabeyimizin etrafında buluşmuş olan... Birde kendisinin adeta bir parçası olan sevgili Ebubekir Doğan abi. Onların birbirine olan vefasına şahit olmak çok özel bir örnekti bizler için.

Bu süreç kendisiyle geçirdiğimiz en verimli süreçtir, her yönüyle bizlere rehberlik yaptı, duruşumuzun sigortası gibiydi. Akif abi için bazıları zor beğenirdi diyor , evet aşırı seçiciydi , ya beğenirdi ya da kötü olanı zor değil hiç beğenmezdi, elinin tersiyle iterdi.

Çok titiz düşündü, kesin bilgi sahibi olmadan kanaat belirtmez, bizimle çok itidalli konuşurdu. Tanıştığı , değer verdiği insanlarda genellikle bu özellikleri taşırdı. Mesela 90 'lı yıllarda Rahmetli Mimar Turgut Canseveri biz Akif abi vasıtasıyla tanışmış olduk. Mimar Turgut Canseverin Arredamento Dekorasyon dergisinde yayınlanan bir yazısından bahsetmişti bize ilk olarak. Sonraları hem kendisinin onun sanat tarihi çalışmalarından ve mimari bakışını gündeme taşıyan yazılar yazmıştı. Turgut Cansever'in gelenek ve mimari düşüncesi konusundaki yazılarıyla bu alanda bir gündem oluşturmuştur. Turgut hocamız ile MMG'nin de dahil olduğu platformda Habitat toplantısı için ortak bir çalışma yapmak ve mimari düşüncelerinden istifade ederek bir çok çalışmayı hayata geçirmek nasip olmuştur.

İmanı gereği olanın dışında, hiç kimsenin izinde olmadığı, sevdiklerini Müslümanca bir hukuk içerisinde sevdi, sevmediklerini de yine Müslümanca bir hukuk içinde reddetti.O'nun kardeşlik anlayışı ve hukuku sınırları aşan, geniş bir coğrafyaya ve düşünce derinliğine sahipti.

Buna rağmen son dönemde İran konusunda bir iftiraya uğradı ve bu çok adice, bilgisizce düzeysizce yapılan bir iftiraydı.

İftiraya maruz kalan üç kişinin diğer ikisi hakkında konuşmak yanlış olur, hayattalar ve kendilerini rahatlıkla ifade edebilirler. Ancak Akif abi ile ilgili kesin kanaatlerimi şahitliğimi ifade etmeyi bir sorumluluk olarak görüyorum. Akif abi ile oniki yılı aşkın bir zamandır yaptığımız yakın tarih ve hatırat okumalarından bir tanesinde Cihad'ın Mahrem Hikayesi isimli kitap olmuştur. Okuyup birlikte değerlendirme yapmıştık. Kitabın yazarı İran'ın Kudüs ve Filistin davasına bakışını anlatan bölümlerinde çok çarpıcı, tecrübi bilgiler aktarıyordu.

İran politikasına batının dayattığı pencereden bakmayan ancak siyasi duruşunun olmazsa olmazı olan Kudüs ve Filistin davasını Müslümanlığının namusu olarak gören Akif Emre'nin İrancı olduğunu iddia etmek , kendisini iyi tanımadan, okumadan, anlamadan, ona iftira atanlarınkı kadar büyük bir ahmaklık olur. Gönülünü yaralayan bu iftirayı yapanların yakasında bu leke hep kalacaktır.

Bu müfteri takımın hazmedemediği ve varlığından dolayı huzursuz oldukları bir şahsiyetti Akif abi. Çünkü o; para için konuşmayacak kadar ahlaklı , para için susmayacak kadar namuslu bir şahsiyetti. Doğru bildiğini kendi özgün üslubu içinde asla yutkunmadan ifade edecek kadar Müslümanca bir özgüvene ve cesarete sahipti. Ebubekir Doğan abinin ifadesiyle Müslümanlığından bu kadar gurur duyan bir adam tanımadım...

Son buluşma ve veda akşamı...

Haliç Tersanesini fotoğraflamak istediğini söylemişti , vefatından yaklaşık yirmi gün evvel, sabah erkenden uğrayıp evinden aldık

ve tersanede güzel bir kahvaltıdan sonra , kural gereği baretini taktı, güvenlik yeleşini giydi ve yaklaşık 3-4 saat tersaneyi adım adım dolaşarak fotoğrafladı. II.Abdülhamit Han'ın da emeği olan bu tersaneye ve özellikle II. Abdülhamit Han'a özel bir muhabbet duyuyordu. Bana tersane ile alakalı şaşırtıcı bir çok bilgi verdi, tavsiyelerde bulundu. Hatta Şibli Numani isimli Hintli bir alimin burası ile ilgili bölümü olan Seyahatname isimli kitabından bahsetti. Çok verimli ve keyifli birkaç saat geçirdikten sonra Mecidiyeköy' de yeni açtığı ofisine bıraktım ve dışarıdan hayırlı olsun diyerek tersaneye geri döndüm.

İçime dert olmuştu, ofisine girip hayırlı olsun diyememiştim. Vefatından bir önceki akşam ani bir kararla aradım ve abi hayırlı olsun demeye geliyorum dedim. Bana, yazımı yazıyorum, saat 18.00 gibi biter, bekliyorum dedi. Saat 18.30 gibi Haberiyyat ofisine vardığımda herkes çıkmıştı ancak ziyaretine gelen İbrahim Tıgılı vardı yanında, epeyce sohbet ettik. Kendisi ile istişare etmem gereken bir konu vardı, önce ofisi bütün olarak gezdirdi, projelerini anlatarak mekanları geçiyorduk, boş duvarları fark ettim, abi buralara güzel fotoğraflarınız var onlardan asalım, biz ilave bir şeyler katalım türünden fikirler ürettik. Daha sonra girişte sol odada oturup istişaremizi yaptık , hep o bilge hali ,dikkatlice dinleyen, akıllıca süzen, kalbine danışarak konuşan o hali hep aynıydı. Bana gerekli nasihatleri, tavsiyeleri yaptı ve gelişmeleri daha sonra konuşuruz dedi. Hasan Ali Yıldırım'dan uzunca bahsetti, tanııyordum ancak her yönüyle çok önemsedimini düşündüm ve odadan çıktık. Bu konuşmadan sonra gerçekten çok rahatladığımı hissettim. Çünkü Akif abi iyi dinler, düşünerek cevap verir ve gerektiği yerde usulünce uyarısını da hiç çekinmeden yapardı, yine öyle oldu , o her yönüyle bizi hiç yanıltmadı ve yanlışıma fırsat vermedi.

Ofisten Akif abi, İbrahim Tıgılı ve ben beraber çıktık sonra Akif abiyi evine bırakıp hayatın normal akışıyla evimize gittik. Ertesi gün Adem Girgin'in telefonu ile yıkıldım, dağıldım, boşluğa düştüm adeta, Akif abi kalp krizi geçirmiş, ofisinde müdahale ediyorlar diyordu Adem ağlayan titrek sesiyle. Hızlıca ofise doğru yola çıktım, kahreden yoğun bir trafikten sonra dağılmış halimle, karışık duygularla ofise ulaştım.

Dün muhabbetle sohbet ettiğim bu ofise şimdi perişan şekilde gidiyordum, korku ile

Türkiye ye döndükten sonra abi kardeşliğimiz kesintisiz devam etti. Mühendislik şirketimizdeki şark köşesi kıvamında bir mekanımız vardı burada bazen yemekli toplantılarımız olurdu ve Akif abiyi orada ağırlardık

birlikte içimde bir umutta vardı ofise çıkarken. Ve asansörden inip içeri hızlıca daldığımda İlahi gerçek ile, mukadderat ile yüz yüze kaldım. O ilk anı gerçekten çok net hatırlayamıyorum, hatırladığım Akif abimin bir gün önce heyecan ve keyifle projelerini anlattığı masasının üzerinde yarım poğaçası, yarım çayı, ve yarım kalmış hayatı .....

Ve sonrasında ölüncüye kadar üzerimizdeki hakları ve emaneti devam edecek olan o güzel insanın sonsuzluğa uzanan, hüsnü şehadetlerle uğurlanan, bizimle bir fani olarak kabrinde biten son yolculuğu...

Evet, Akif ağabey vefat etmişti, her fani gibi oda ölümü tattı ve hiç beklemediğimiz bir anda aramızdan kanatlanıp uçup gitti .... Mekanı cennet olsun.

Akif abi, gerek bizim kuşağa gerekse kendi kuşağındakilere fikri öncülük, ufuk açıcılık anlamında hocalık yapmıştır, vefatından sonra bizim dışımızda da birkaç okuma grubu olduğunu öğrendim. Doğru insanlarla, ne yaptığını bilen, idealinin arkasında dik durabilen insanlarla çok güzel dostluklar kurmuştu. Bu gruplar içinden yeni yeni tanıdığım şahsiyetlere baktığımda her birinde bir Akif Emre duruşu, ağırbaşlılığı samimiliği, hasbılığ ve erdemi farkediyorum.

Akif abi bize insani bir duruş öğretti, bizi hiç yanıltmadı, bize hiç ipotek koymadı, olumsuzluklardan mazeretler üretmedi, durumundan şikayetçi olmadan yoluna devam etti , inandığı doğru ne ise asla vaz geçmedi. Güce itibar edenleri, bilmediği konularda bilmişlik yapanları, uzman olmadığı halde ahkam kesenleri hiç sevmezdi . Kokmaz bulaşmaz tiplerden bahsederdi ve bu her dönemin adamlarından hem haz etmezdi hem de bunlardan hiçbir halt olmaz derdi.

Akif ağabeyin vefatı gibi cenaze namazı da ibretlerle doluydu adeta. Bir kez daha o güzel insanın sağlam duruşunun insanları nasıl hizaya getirdiğini gördüm. Haklarımızı ve hukukumuzu ölümün vicdanına bırakmamayı vefatıyla hepimize öğretmiş oldu sevgili Akif ağabey.

Bilgisi ve vizyonuyla bu ülkenin gerek dış siyasetine ufuk açacak gerekse gönül coğrafyamızın kültürel açılığını giderecek pek çok projeyi yönetecek ve hem düşünce dünyasına hem de ülke politikalarına anlam katacak işlere imza atabilirdi. Mesela Akif abinin Yunus Emre enstitüsünde değerlendirilmesi ile ilgili bazı arkadaşlarımızla girişimde bulunduk, kendisinin makam mevki konusunda ki net tavrını bilmemize rağmen biz bu ülkenin hayrına önemli bir değerden, bir kaynaktan istifade edilmesini arzuluyorduk. Maaalesef karar mekanizmalarında çok yakın arkadaşlarının bulunmasına rağmen cenazesinde boy gösteren pek çokları onun değerini görmezden gelmişti ve bu girişimlerden bir sonuç çıkmamıştı.

Sevgili Akif abi bütün güzellikleriyle, yazılarıyla, kitaplarıyla ve çok önem verdiği gönül coğrafyasıyla dünya yolculuğunu tamamladı ve bir yanımızı yetim bıraktı gitti.

Bize vefalı, ahlaklı ve erdemli olmayı öğretti, onun gibi bizimde kimseye eyvallahımız olmayacak, bizden memnun ve razı olduğunuzu ümit ediyorum, mekanın cennet olsun canım abim...